

**PAVE FRANS' BUDSKAB I ANLEDNING AF
DEN XXIX VERDENSDAG FOR DE SYGE
2021**

***“I har kun en lærer og I er alle brødre” (Matt. 23:8).
Et tillidsforhold, som leder til omsorg for de syge.***

Kære brødre og søstre.

Fejringen af XXIX Verdensdag for de Syge d. 11. februar 2021, den liturgiske fest for den hellige jomfru Maria af Lourdes, giver en mulighed for særlig opmærksomhed til de syge og til dem, der hjælper og plejer dem, både i sundhedsinstitutioner, i familier og i samfundet. Vi tænker især på dem, der har lidt og stadig lider, under virkningerne af koronapandemien. For alle og især de fattige og de marginaliserede udtrykker jeg min åndelige nærhed og jeg forsikrer dem om Kirkens kærlige omsorg.

1. Temaet for denne dag er taget fra det skriftsted i Evangeliet, hvor Jesus kritiserer hykleriet hos dem, der undlader at gøre det, de selv siger, andre skal gøre (jf. *Mt 23: 1-12*). Når vores tro reduceres til tomme ord, uden bekymring for andres liv og behov, så er det, at vores trosbekendelse, ikke er i overensstemmelse, med det liv vi lever. Faren er reel. Derfor bruger Jesus et stærkt sprog om faren for at falde i selvgudsdyrkelse. Han siger til os: ” *I har kun én lærer, og I er alle brødre* ” (v. 8).

Jesu kritik af dem som “ikke selv gør det, de siger” (v.3) er til stor nytte altid og overalt, fordi ingen af os er immune overfor hykleriets alvorlige onde, der forhindrer os i at trives som den ene Faders børn, kaldet til at leve i universelt broderskab.

Stillet overfor vore brødre og søstres behov, beder Jesus os om at reagere på en måde, som er helt i modsætning til den slags hykleri. Han beder os om at stoppe op og lytte, at etablere en direkte og personlig forbindelse med andre, at føle empati og barmhjertighed, og

at lade deres lidelse blive vores egen idet vi forsøger at tjene dem (sammenlign med Luk. 10:30-35).

2. Oplevelsen af sygdom får os til at indse vores egen sårbarhed og vores medfødte behov for andre. Det får os endnu tydeligere til at føle, at vi er skabninger, der er afhængige af Gud. Når vi er syge, kan frygt og endda forvirring gribe vores sind og hjerter; vi oplever, at vi er magtesløse, siden vores helbred ikke afhænger af vores evner eller af livets uophørlige bekymringer (jf. *Matt.* 6:27).

Sygdom rejser spørgsmålet om livets mening, som vi bringer for Gud i tro. Når vi søger en ny og dybere retning i vores liv, finder vi muligvis ikke et øjeblikkeligt svar. Vores slægtninge og venner er heller ikke altid i stand til at hjælpe os i denne krævende søgen.

Den bibelske figur Job er symbolsk i denne henseende. Jobs kone og venner ledsager ham ikke i hans ulykke; i stedet bebrejder de ham og forværrer kun hans ensomhed og nød. Job føler sig forladt og misforstået. På trods af al sin ekstreme skrøbelighed afviser han hykleri og vælger ærlighedens vej mod Gud og andre. Han råber til Gud så insisterende, at Gud endelig svarer ham og tillader ham at skimte en ny horisont. Han bekræfter, at Jobs lidelse ikke er en straf eller en tilstand af adskillelse fra Gud, og endnu mindre er den et tegn på Guds ligegyldighed. Jobs hjerte, såret og helbredt, afgiver derefter denne livfulde og rørende tilståelse overfor Herren: ”Jeg havde hørt rygter om dig, men nu har jeg set dig med egne øjne” (42:5).

3. Sygdom har altid mere end et ansigt: den har alle de syges ansigt, men den har også deres ansigt, som føler sig ignoreret, udelukket og som er bytte for en social uretfærdighed, der benægter deres grundlæggende rettigheder (jf. [Fratelli Tutti](#), 22). Den nuværende pandemi har forværret ulighederne i vore sundhedssystemer og afsløret ineffektivitet i plejen af de syge. Ældre, svage og sårbare mennesker får ikke altid adgang til pleje, eller plejen udføres ikke på en rimelig måde. Dette er resultatet af politiske beslutninger, forvaltning af ressourcer og større eller mindre engagement fra dem, der har ansvaret. Investering i ressourcer til pleje og hjælp for de syge er en prioritet, der er knyttet til det grundlæggende princip om, at sundhed er et primært fælles gode. Alligevel har pandemien også fremhævet dedikationen og gavmildheden hos sundhedspersonale, frivillige, hjælpemedarbejdere, præster og ordens- mænd og kvinder, som alle har hjulpet, behandlet, trøstet og tjent så mange af de syge og deres familier med professionalisme, givet af sig selv, med ansvar og kærlighed til naboen. En stille skare af mænd og kvinder, der valgte

ikke at se den anden vej, men at dele patienternes lidelser. Patienter, de anså som naboer og medlemmer af vores ene menneskelige familie.

En sådan nærhed er en dyrebar balsam, der yder støtte og trøst til de syge i deres lidelse. Som kristne oplever vi denne nærhed som et tegn på Jesu Kristi kærlighed, den *Barmhjertige Samaritaner*, som med medfølelse nærmer sig enhver mand og kvinde, der er såret af synd. Forenede i Kristus ved Helligåndens arbejde er vi kaldet til at være barmhjertige som Faderen og at elske især vores svage, skrøbelige og lidende brødre og søstre (jf. *Joh 13: 34-35*). Vi oplever denne nærhed ikke kun som enkeltpersoner, men også som et samfund. Faktisk fremstiller broderkærlighed i Kristus et helbredende samfund, et samfund, der ikke efterlader nogen, et samfund som er inkluderende og som byder velkommen, især for dem der har størst behov.

Her vil jeg gerne nævne vigtigheden af broderlig solidaritet. Den udtrykkes bedst i tjeneste og kan vise sig i forskellige former, som alle er rettet mod at støtte vor næste. ”At tjene betyder at have omsorg for ... de sårbare i vores familier, vores samfund, vort folk” ([Homily in Havana](#), 20 September 2015). Når vi rækker ud på den måde, og vi står foran det konkrete blik fra dem, som er mest sårbare, er vi alle kaldet til at sætte vores egne ønsker og behov til side ... Tjeneste ser dem altid som de er, rører ved deres krop, opfatter deres nærhed og endda, i nogle tilfælde 'lider' med den samme nærhed og prøver at hjælpe dem. Tjeneste er aldrig ideologisk, for vi tjener ikke idéer, vi tjener mennesker” ([ibid](#)).

4. Hvis en terapi skal være effektiv, skal den have et relationelt aspekt, for dette muliggør en holistisk tilgang til patienten. Understregning af dette aspekt kan hjælpe læger, sygeplejersker, fagfolk og frivillige til at føle sig ansvarlige for at ledsage patienter på en helbredelsesvej, der er baseret på et tillidsfuldt mellem menneskeligt forhold (jf. *New Charter for Health Care Workers* [2016], 4). Dette skaber en pagt mellem dem, der har behov for pleje, og dem, der yder den pleje; en pagt baseret på gensidig tillid og respekt, åbenhed og tilgængelighed. Dette vil være en hjælp til overvindelse af defensive holdninger, give respekt for de syges værdighed, beskytte sundhedspersonalet og skabe et godt forhold til patienternes familie.

En sådan relation til de syge kan blive en ufejlbarlig kilde til motivation og styrke i *Kristi barmhjertighed*, som det er blevet vist

ved vidnesbyrd fra mænd og kvinder, der ned gennem et årtusinde er vokset i hellighed gennem tjeneste for de skrøbelige. For mysteriet, om Kristi død og opstandelse, er selve kilden til den kærlighed, der er i stand til at give patienter og plejepersonale den fulde betydning. Evangeliet gør ofte dette klart ved at vise, at Jesus ikke heler med magi, men som et resultat af *et møde, et mellemmenneskeligt forhold*, i hvilket Guds gave, i dem som accepterer denne gave, finder et svar i troen. Som Jesus ofte gentager: "Din tro har frelst dig".

5. Kære brødre og søstre, det kærlighedsbud, som Jesus gav sine disciple, bevares også i vores forhold til de syge. Et samfund er i samme grad lige så menneskeligt, som det effektivt og i en ånd af broderlig kærlighed, drager omsorg for sine mest skrøbelige og lidende medlemmer. Lad os stræbe efter at nå dette mål, så ingen vil føle sig alene, udelukket eller forladt.

Til Maria, Barmhjertighedens Moder og De syges helse, betror jeg de syge, sundhedspersonale og alle dem, der generøst hjælper vores lidende brødre og søstre. Fra grotten i Lourdes og hendes mange andre helligdomme over hele verden: Må hun opretholde vores tro og håb og hjælpe os med at tage os af hinanden med broderlig kærlighed.

Til hver enkelt og til alle, giver jeg min hjertelige velsignelse.

*Rom, givet ved Sankt Johannes af Lateran, 20. december 2020,
Fjerde søndag i Advent*

Frans

Oversat fra engelsk af Reidun Fynø